

TRUYỆN HỌC - SINH « ĐỜI MỚI »

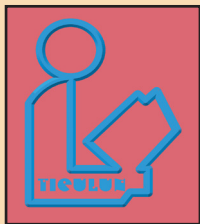
BÔNG HOA THẦN

PHẠM-CAO-CỦNG

Giá 0\$30

BÔNG HOA THẦN

PHẠM CAO CÙNG

Ăn cơm sáng xong, cậu chẳng kịp tráng miệng nữa, lập tức mặc quần áo đi ngay. Cậu vừa xỏ giày, vừa bảo mợ :

- Chợ Tết chắc tan sớm, mình mà không đi ngay, thì chốc nữa không khéo ra chỉ quét chợ !

Mợ dặn :

- Vào chợ xong, cậu nhớ qua Hàng Đường mua cho tôi mấy cân mới và các thứ đồ nấu như trong giấy tôi kê hôm qua cho cậu xem nhé !

Cậu mỉm cười, gật đầu :

- Được rồi, nhưng thẻ nào tôi cũng lòng tìm đến được một củ thủy tiên thực đẹp, rồi muốn mua sắm gì hãy hay ! Tôi còn ngại ra bây giờ đã khí muộn, không khéo mà có củ nào trông được là đã bị họ mua trước mất rồi !

Chính vì sợ muộn và cậu ăn vận xong, gọi xe đi ngay, không kịp đợi anh xe ăn cơm xong, kéo xe nhà đi nữa. Chính vì thấy thế mà Lương và Huệ đều không dám ho-hè đòi cậu cho đi, mặc dầu hôm trước. cậu đã hẹn thế nào cũng cho hai trẻ đi chợ Tết,

5 | Bông Hoa Thần

Cậu đã đi rồi, mợ thấy hai con tiu-nghiũ, thương-hại, bảo :

- Các con cứ ngoan, đề rồi chốc nữa tắm xong, mợ sẽ cũng bảo xe kéo đi chợ xem có thứ nào còn lại rẻ thì mua... Chợ Tết về chiều càng vui và đông, các con ạ.

Lương và Huệ nghe nói thế mới tươi tươi cái mặt lên được một tí. Sự thực, hai trẻ rất ngoan. Lương là con trai đầu lòng của cậu mợ, năm nay mới lên 10, còn Huệ - cô con gái bé - mới lên 8 tuổi.

Lương và Huệ đều sạch sẽ, ngoan ngoãn, biết vâng lời, nhưng phải một tội là thường hay cãi cộ nhau vì những chuyện chẳng đâu vào đâu hết ! Cậu thường hay răn mắng, nhưng mợ - lạ gì lòng mẹ vẫn rộng lượng với các con hơn - vẫn che chở cho hai trẻ, lấy cớ rằng tuổi chúng hiện đương lúc ương dở, khó bảo.

* * *

Mười hai giờ đánh một lúc lâu, xe cậu mới sịch đồ trước cửa. Lương nhanh chân chạy tót ra trước, trong khi mợ dắt Huệ ra đón cậu. Lúc này thì Lương đã mang đỡ cho cậu được mấy gói nhỏ, vì cậu ôm đồm rất nhiều thứ, lại kèm thêm cả một củ thủy tiên mà cậu buộc dây móc treo vào ngón tay trở rất cẩn thận.

Mợ vui-vẻ hỏi :

- Thế nào, cậu có nhớ mua đủ các thức cho tôi không?

Cậu cười, gật đầu :

- Mua được đủ cả rồi... nghĩa là chỉ thiếu có vài thứ thôi, nhưng nếu cần thì đến chiều mợ lên chợ mua cũng còn kịp chán.

Mợ lườm yêu cậu một cái, trách :

- Cái ông này chỉ được cái ích kỷ, ông chỉ cần mua cho được củ thủy tiên của ông, còn thì các thức của mẹ con tôi, ông không cần gì hết !

Cậu cũng cười mà cãi :

- Phải, tôi chỉ, ích kỷ thôi, vì có công lòng tìm mãi được củ thủy tiên đẹp thì đêm nay giao thừa, mãn khai, chỉ mình tôi được xem hoa nở, chứ ba mẹ con mẹ không xem !

Cậu không kịp cởi bỏ quần áo ngoài nữa, gọi thằng nhỏ lấy một thau nước sạch, rồi bắt đầu cởi dây buộc củ thủy tiên ra... Vừa cởi, cậu vừa khoe với mợ :

- Kể ra, đi chợ muộn mà còn lòng được củ thủy tiên hoàn toàn thế này cũng là tay «cừ» lắm ! Đây mợ xem,

7 | Bông Hoa Thần

thực vừa đúng mười một giờ 55 phút đêm nay thì hoa bắt đầu nở đều nhé !

Thằng ở đã bung thau nước lên. Cậu cẩn thận, một tay đỡ củ thủy tiên ngâm vào nước, một tay se sẽ từng tí nước lên trên lá, trên rễ, trên rò hoa... Rồi cậu lại hắt hàm bảo mợ :

- Mợ mở giùm cho tôi cái gói giấy xanh kia ... Kheo-khé, nhẹ tay nhé!...

Mợ theo lời, mở bọc giấy, và một lát sau đã lấy ra được một chiếc bát lớn, men Giang-Tây, rất đẹp. Cậu cắt nghĩa :

- Các thứ hàng năm nay hiếm quá, tôi đi khắp mà không mua đâu được một chiếc cốc pha lê đẹp... Cốc thủy tiên thủy-tinh của ta thôi thì có, nhưng đục, không tròn, mà lại có nhiều bọt lấm. Một củ thủy tiên hoàn toàn để trong chiếc cốc thô lậu như thế chỉ làm tủi cho hoa. Nghĩ như vậy nên sau tôi đành phải tìm mua chiếc bát Giang-Tây này vậy...

Ngừng lại một lát để ngắm nghía chiếc bát dáng rất đẹp, men rất trong trên tay mợ, cậu lại tiếp :

- Mợ đã thấy tôi chọn chiếc bát khéo chưa : nét vẽ rất thưa, thân rất mỏng, không dày hơn chiếc vỏ trứng bao

nhiều, men lại trong hết sức, nên tuy là đồ sứ mà bày thủy tiên, ở ngoài vẫn có thể trông thấy rõ rẽ hoa như thường.

Cậu lại giục mợ rửa bát, rồi chính tay cậu nhẹ nhàng đặt cả thủy tiên vào trong, ngắm nghía, để thực ngay ngắn, rồi gật gù bảo mợ :

- Mợ nhìn thấy sứong mắt không ? Củ thủy tiên này chẳng những nhiều rò, mà rò nào cũng mập đều, phân-chi tất cả rồi mà một số lớn các hoa đều đã bộp ! Nếu ai bảo rằng đúng giao thừa đêm nay củ thủy tiên này không măn-khai thì tôi xin cứ lấy đầu ra mà đánh cuộc !

Ngừng lại một lát để ngắm-nghía và cầm chiếc bát xoay quanh ra nhiều phía, cậu lại tiếp :

Thực là hoa nở tứ-diện, nhĩ mợ nhĩ ! Kể ra sáu đồng củ thủy tiên này, tôi mua không đắt đâu. Nếu mà chính tay tôi gọt được, các rò hoa không chạm một vết, lá nào cũng nhỏ muốt mà không tì-ố, rẽ lại dài và cầm tìm ra thấy một sợi bị đen đầu, thì gọi là có trả ngay trăm bạc tôi cũng không để lại !

Mợ cười, bảo :

- Cậu nói có lẽ mà thực đấy... Chính vì thế mà trời không cho cậu gọt được thủy tiên đẹp bao giờ... Hề

9 | Bông Hoa Thần

may mả mẩn lăm, củ nào gọt không chạm dò thì y như không *sớm* thì *muộn*, hết *hăm* lại *thúc*. Kết cục thủy tiên của nhà gọt cũng vẫn xấu đến nỗi... phải giấu kín đi một chỗ mà ngấm lầy một mình !

Cậu cười, gật đầu :

- Phải, chồng mợ chỉ có vụng về thế thôi !

Sợ cậu giận, mợ vội chữa :

- Tôi có dám giấu cậu đâu, nhưng nói để cậu biết rằng trời đã định sẵn như thế rồi : người khéo léo gọt thủy tiên thì lại thường chỉ gọt để bán... Chứ nếu trời sinh những người thích hoa đẹp như cậu mà lại gọt giỏi thì có lẽ những người yêu hoa mà vụng tay, suốt đời không được chơi hoa bao giờ hết !

Cậu cười, vỗ vai mợ :

- Mợ nói... triết lý như một ông già thôi, tôi chịu rồi. Nhưng rồi mợ xem, thằng Lương thì sau này tôi sẽ luyện cho nó thích chơi hoa mà lại giỏi gọt hoa nữa, xem mợ có phải chịu rằng cái cách thuyết-lý của mợ chỉ đúng trong vòng lý-thuyết mà thôi !

Cậu vừa nói, vừa bắt đầu ngồi lên ghế, tháo giày, cởi quần áo. Lương và Huệ nhân dịp cậu còn bận mà

mợ cũng lúi húi tháo các bọc khác, sán đến cạnh bát thủy tiên xem ngắm... Bất chước cậu, Lương cũng ranh mãnh, lấy tay xoay chiếc bát đủ bốn mặt để xem, làm cho Huệ tức tối, giằng phất tay anh ra mà bảo :

- Anh để em xem đã !

Lương ghì tay Huệ lại :

- Mày bé con, biết cái gì mà xem.

Huệ cãi :

- Không, em cứ biết cơ !

Và thế là hai trẻ bắt đầu tranh nhau, giằng nhau, giằng co thế nào đến nỗi «choang» một tiếng, chiếc bát thủy tiên rơi xuống đất, vỡ tan, nước bắn tung tóe. Cậu đương mải gấp quần áo, bỏ vội lên mặt bàn, rồi chạy đến nhặt củ thủy tiên lên, nhưng tiếc thay, cây hoa hoàn toàn đẹp đẽ kia, lúc này đã bị gãy mất mấy rò rồi !

Cậu hết nhìn rò hoa lại nhìn chiếc bát vỡ... Mợ lo lắng, hết nhìn cậu lại nhìn đến hai con... Lương và Huệ sợ quá, mặt xám xanh, cắt không còn hạt máu.

Cậu thấy thế, bỗng động lòng thương hại, đặt củ thủy tiên gãy lên bàn, rồi kéo hai con lại gần mình... Và một lát sau, cậu mới dịu lời mà bảo rằng :

- Củ thủy tiên và chiếc bát đẹp bị gãy vỡ, cậu không lấy làm tiếc cho lắm, nhưng cậu rất làm buồn vì thấy hai con không biết nhường nhịn nhau một chút nào... Anh em mà mới bé tí đã tranh giành nhau như vậy thực đáng nên buồn !...

Lương và Huệ nghe cậu trách như vậy, hồi-hận vô cùng, khóe mắt đều rung rung lệ... Cậu nghĩ ngợi giây lát, rồi bỗng lại bảo :

- Nhân dịp này, ta cũng muốn thuật lại một chuyện cổ cho các con nghe... chuyện gốc tích củ thủy tiên và cũng lại là chuyện cãi cọ tranh giành của hai anh em nhà họ... ở tận bên Tàu, trong tỉnh Giang-Tây, cái xứ đã sản xuất ra được thứ đồ hiếm có như chiếc bát mà các con vừa đánh vỡ xong.

* * *

Ở bên Tàu, trong tỉnh Giang-Tây... Ngày xưa, trong một làng kia, có một nhà giàu có vào bậc nhất mà chỉ có hai con : người anh tên là Ứng Bá, người em tên là Ứng Toàn. Một phần nhờ tổ tiên để lại, một phần nhờ ở đức tính cần kiệm, ông cụ họ Ứng chẳng những giữ gìn được sản nghiệp của ông cha, mà lại còn kinh doanh thêm phần trù phú. Chỉ đáng tiếc một điều là từ thừa nhỏ, ông cụ họ Ứng không hề để ý dạy dỗ con cái để

cho biết thế nào là nhường nhịn, thân yêu nhau... Ứng Toàn và Ứng Bá - nhất là Ứng-Bá - thường hay cãi cọ, tranh giành nhau luôn, chẳng còn biết đến câu «em kính, anh nhường» gì hết.

Chỗ khuyết-điểm này, lúc ông cụ họ Ứng biết tới thì đã muộn rồi, muốn uốn nắn hai con lại thì không kịp nữa. Ông cụ lo lắng lắm, nhưng còn hi vọng một điều rằng hai con mình, tuy *chữ để* không giữ vẹn, nhưng *chữ hiếu* thì vẫn trọn đạo thần-hôn... Chính vì thế mà khi ông cụ họ Ứng mắc trọng bệnh, biết mình không thể qua khỏi được, đã gọi hai anh em Ứng Bá và Ứng Toàn lại bên cạnh giường mình mà giới giảng lại rằng :

- Các con, ta sinh ra các con chẳng được bao lâu người, vậy thì các con phải biết nghĩ mà nhường nhịn nhau mới được. Ta biết mình ta không thể sống được nữa, nên căn dặn một điều, các con cần phải ghi nhớ hết sức : Chỗ gia-tài ta để lại cho các con đó, Ứng-Bá phải để ra năm mẫu ruộng làm tiền hương hỏa cho ta, còn bao nhiêu, Ứng-Bá phải chia đều cho em Ứng-Toàn một nửa. Hai con phải khuôn xử với nhau thế nào cho êm đẹp, chứ đừng để đến nỗi vì tranh giành nhau mà phải đem đến cửa công, nhờ quan can thiệp, chẳng những họ hàng làng-mạc chê cười, mà chính ta dưới suối vàng cũng không yên lòng nhắm mắt.

13 | Bông Hoa Thần

Ngừng lại một lát vì nói nhiều, quá mệt, ông cụ họ Ứng nghỉ giây lâu, rồi lại tiếp :

- Hai con hãy ghi nhớ lấy lời ta... Các con mà làm đúng thư lời ta dặn thì ngày giỗ Tết, dù chỉ một nén hương chén nước. ta cũng hả dạ vui lòng, chứ nếu chẳng biết nhường nhịn, cứ tranh giành nhau thì dù mâm cao cỗ đầy đến đâu, ta cũng lấy làm uất ức...

Nói đến đây, ông cụ họ Ứng nấc lên mấy tiếng, rồi ngã đầu xuống gối, hai tay buông xuôi.

Việc ma chay, nhờ có họ hàng chỉ bảo giúp đỡ nên hai anh em Ứng Bá, Ứng Toàn lo liệu cũng không đến nỗi sơ sót điều gì.

Nhưng tới lúc mồ cha đã yên đẹp rồi mới là tới lúc trong nhà xảy ra những chuyện chẳng hay ho gì... Ứng Bá vốn tính tham lam hết sức, rắp tâm định chiếm đoạt di sản vào một tay mình, nhưng vẫn còn e ngại nên cứ trù trù, vờ vẫn không chịu nói đến chuyện phân chia ruộng nương, nhà cửa gì vội.

Ứng Toàn vốn hãy còn ít tuổi, nóng nảy, chỉ mong anh chia cho một số ruộng nương, đất cát để có thể tự do làm lụng, sau khi đã trích ra một số tiền để đi chơi một phen cho thỏa chí, nên luôn luôn giục Ứng-Bá làm

theo đúng như lời cha dặn.

Mặc dầu, Ung-Bá vẫn cứ viện cớ này có khác để chưa chia gia tài vội. Ung-Bá thường tìm lời ngọt ngào mà bảo em rằng :

- Chú hay còn ít tuổi, chưa biết nghĩ ngợi sâu xa gì hết... Chú không nên vội vàng, nóng nảy như vậy. Ruộng nương, đất cát, thế nào mà chẳng là của chung anh em mình... Thế nào rồi anh cũng sẽ theo đúng lời cha dặn mà chia phần chú rất công bằng, chú không phải lo ngại... Bây giờ, cha chúng ta mới nằm xuống mà anh em đã nghĩ ngay đến sự phân chia gia sản thì thực chẳng khỏi họ hàng, làng mạc chê cười là hạng con bất hiếu, chỉ nghĩ đến lợi mà thôi...

Thấy lời anh nói cũng có lý, Ung Toàn không dám giục nữa, nhưng trong lòng vẫn không khỏi nóng nảy, bồn-chồn.

Thấm thoát mà một năm đã qua. Một năm qua và người anh tham lam kia đã tìm ra được đủ cớ để chiếm đoạt lấy phần lớn gia tài...

Vốn là người cơ-muru, Ung-Bá cẩn thận gây thành vây-cánh trong bọn họ hàng chú bác, hứa-hẹn giúp mỗi người một số tiền, rồi mới bảo Ung-Toàn rằng :

- Em ạ cha chúng ta mất thắm thoát đã được một giờ rồi... Anh vì đã lập gia đình, đã có con cái, phải đứng một tay đảm nhận trông nom cả phần gia sản của chú, thực là bận rộn quá chừng ! Vậy để anh lập hội đồng gia tộc và tuyên bố việc phân chia cho được công bằng.

Nghe anh nói rút khoát như vậy, Ứng Toàn vui vẻ vâng lời. Thế là chẳng mấy ngày sau, Ứng-Bá đã chiêu tập các chú bác, cô dì đến chứng kiến việc chia gia-sản. Ứng-Bá giở một tập giấy ra, liếc nhìn qua, rồi nói rằng :

- Hết thảy số ruộng đất, nhà cửa, ngay khi cha chúng tôi mất đi, đều đã ghi chép ngay ở trong này, để tôi xin đọc lại xem có ai phản kháng điều gì chẳng ?

Tiếp đó, Ứng-Ba tuyên đọc bản tường tận. Ứng Toàn nghe và nhận thấy rằng anh mình ghi chép rất phân-minh, không nhầm sót điều gì.

Đọc xong, Ứng-Bá lại đứng dậy mà noi rằng :

- Khi cha chúng tôi mất đi, người có dặn lại rằng : «Hết thảy các sản nghiệp, ruộng nương, nhà cửa đều giao cả về phần tôi giữ, còn về phần chú Ứng Toàn thì được 5 mẫu ruộng, dùng để sinh cơ lập nghiệp về sau...»

Ứng Toàn nghe anh nói, tưởng mình đã nghe nhầm, đứng dậy hỏi lại thì Ứng Bá cũng nhắc lại như câu trên đây và lại nói thêm rằng :

- Cha ta có khuyên nên nhường nhịn nhau, vậy ta cũng không muốn ghen tị gì với chú cả. Vả lại, ta cũng nghĩ rằng dù ít, dù nhiều, của cha mẹ để lại cũng vẫn là một cái hương thơm... Chứ nếu ta so sánh thì thực phần chú lợi hơn ta gấp bội.

Ứng-Toàn đứng phắt dậy, cãi :

- Anh nói vậy thực là sai hết lời cha dặn... Trước khi cha nhắm mắt, người có giới lại rằng để 5 mẫu ruộng làm phần hương hỏa, còn thì bao nhiêu nhà cửa, ruộng vườn đều đem chia đôi cả.

Ứng Bá cười nhạt, lắc đầu :

- Câu chú nói, ai nghe cũng phải buồn cười. Đòi nào cha lại nói những câu vô lý như vậy !... Thực thế, chú thử nghĩ xem, tôi là con cả, mọi việc giỗ tết xa gần đều là do tay tôi lo liệu... Ngoài ra, lại còn cả việc sau đây: tôi phải cải-táng mộ thân phụ, lại phải đưa hài-cốt thân mẫu từ làng Dương-Châu về đây, sự tốn kém thực không ít vậy ! Hơn nữa, tôi lại đã có gia-đình, chính vì cha chúng ta đã nghĩ đến gánh nặng một vợ bốn con của

17 | Bông Hoa Thần

tôi mà người mới định việc chia cho phần chú 5 mẫu ruộng...

Ngừng một lát, Ung Bá lại tiếp :

- Chủ hãy còn ít tuổi, vợ con lại chưa có, sức dài vai rộng, với 5 mẫu ruộng, thiết tưởng cũng thừa kinh doanh lập nên cơ nghiệp rồi... Trái lại, tôi tuy được số ruộng đất nhiều hơn mà so với gánh nặng gia đình, gánh nặng của người trưởng nam thì lại không được bằng phần của chú.

Ngoảnh về phía các ông chú, bà bác, Ung Bá lại hắng dặng mà tiếp :

- Dạ, bẩm chúng cháu thiết nghĩ như vậy có phải hợp lý không ạ ?

Bọn người kia, nguyên đã rắp tâm vào hòa với Ung Bá từ trước, nên lúc này đều nhao nhao lên nói rằng :

- Anh Ung-Bá nghĩ như vậy cũng phải, không còn ai có thể bẻ nhẽ gì được nữa.

Ung Toàn uất ức quá, vừa toan cãi lại thì Ung-Bá đã hỏi :

- Thế nào, chú nghĩ sao ?

Ứng-Toàn cau mặt, bảo :

- Anh chia như vậy, chẳng qua là muốn chiếm đoạt hết gia-sản của cha để lại, tôi nhất quyết đem việc này lên trình quan để ngài phân xử.

Ứng Bá cười nhạt, gật đầu :

- Muốn đưa việc này ra của công là tùy ý chú, anh không dám ngăn... Có một điều, anh nghĩ cần phải nhắc lại cho chú nghe là khi cha sắp mất, người có căn dặn rằng anh em trong nhà phải biết nhường nhịn, chớ có tranh giành, đem nhau lên cửa quan kiện cáo mà người ta chê cười...

Ứng Toàn lúc này chợt nhớ đến cái cảnh cha, hơi thở nhè nhẹ, nằm trên giường bệnh, nhìn mình một cách sâu xa mà giới giăng lại những lời quý báu... Ứng Toàn tự nhiên thấy hối hận về những lời mình vừa nói, thán nhiên bảo Ứng-Bá rằng :

- Lời cha dặn lại, tôi vẫn ghi nhớ trong lòng... Chính vì thế mà việc chia gia sản, tùy anh toàn quyền định đoạt, tôi không dám tranh cãi gì hết... Dù được ít nhiều thế nào, tôi cũng vui lòng thuận nhận.

Ứng-Bá nghe nói mới đổi giận làm lành, hể hả bảo rằng :

- Có thể chứ, ta vẫn biết chú bao giờ cũng nhớ đến câu «em kính, anh nhường» cha giới-giăng mà... Muốn tỏ ra rằng bao giờ anh cũng hy-sinh để cho chú mọi phần tốt đẹp, trong số năm mẫu ruộng của chú, ta bằng lòng chọn để cho chú 2 mẫu ở đồng Giáp Nhất và ba mẫu ở đồng Chính Kinh, thấy đều là những ruộng... thượng đẳng-điền cả.

Ứng Toàn không nói gì, chỉ gật đầu. Chàng còn lạ gì hai mẫu ruộng ở đồng Giáp-Nhất mà anh mình nói. Đó là hai khu ruộng khô khan hết sức, suốt năm thiếu nước, đất nứt cỏ cháy, không thể giống gì được hết. Còn ba mẫu ruộng ở đồng Chính-Kinh thì trái lại, suốt năm úng thủy, nước đầy tràn, không thể tháo đi đâu được, nên không giống cây cỏ gì có thể mọc được cả.

Nhưng Ứng Toàn không nói gì hết, chỉ là vì bao nhiêu ruộng đất bị Ứng-Bá chiếm đoạt, vì lời cha dặn, Ứng-Toàn còn chẳng kêu ca thì hà tất lại còn phải phân bì đến sự ruộng tốt hay xấu nữa. Và trong lòng chàng tự nghĩ :

- Thôi, thế càng hay, anh ta cho 5 mẫu mà toàn 5 mẫu xấu, ta càng không bị ai chê trách tham lợi vào đâu được nữa.

* * *

Hai mẫu ruộng khô háo ở đồng Giáp Nhất, Ung-Toàn đã cố hết sức cấy bừa, đập xới, rồi lại gánh nước tưới hàng ngày mà vẫn không thể nào trồng cây gì cho sống được.

Cuối cùng, Ung Toàn đành phải bỏ hai mẫu ruộng này hoang mà trở về làm ba mẫu ruộng ở đồng Chính-Kinh, xưa nay thường úng thủy. Chàng hết sức gánh từng thùng nước trong đồng ra, rồi bắt đầu cấy bừa cẩn thận. May sao gặp dịp, mấy hôm sau trời nắng to, nước còn lại trong ruộng lại khô bớt đi một phần, nên Ung Toàn thấy thế rất mừng, lập tức đem hạt ra gieo... Mấy ngày sau, Ung Toàn ra thăm ruộng đã thấy lúa mọc đều, trong lòng mừng rỡ vô cùng thầm cảm tạ Phật Trời đã biết thương đến mình hẩm-hin số-phận.

Nhưng Ung-Toàn đã mừng hụt. Lúc lúa mọc đã khá cao, đột nhiên liên tiếp ba ngày, trời đổ mưa tầm tã. Vì ba mẫu ruộng của Ung Toàn sâu trũng nên nước dồn chảy xuống mà chẳng bao lâu, ở đây đã có vẻ là một cái ao con hơn là thửa ruộng. Nước lại không có chỗ nào

có thể tháo ra được, nên đọng lại và qua mấy ngày sau, lúa đều bị thối nát cả.

Bao nhiêu công phu từ trước đều bị phí mất. Ứng-Toàn nghĩ chán nản quá, những muốn tự tử cho rồi... Sực nhớ đến cha, Ứng-Toàn lui thúi ra nơi phần mộ, thắp nén hương khấn vái, rồi khóc lóc một hồi, một quá, ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Chừng khoảng canh hai, đột nhiên Ứng-Toàn mê thấy cha mình đi theo một vị thần râu tóc trắng xóa, đến lấy mình dậy mà bảo rằng:

- Ta thấy con biết nhường nhịn anh em, giữ tiếng tốt cho nhà, ta rất vui lòng đem chuyện này trình với các vị âm quan, các ngài thương tình cảnh túng quẫn của con nên sai ta dẫn đến đây...

Vị thần râu dài lúc này cũng gật đầu mà bảo :

- Những người làm tốt bao giờ cũng được Thần Phật ban thưởng. Năm mẫu ruộng kia chính là một nguồn lợi cho con sau này. Thửa ruộng khô kia, con hãy đào xăn lấy một miếng, mang lên kinh thành Giang Tây đưa cho các lò bát họ xem, sẽ có thể bán được nhiều tiền. Sau đó, con sẽ ra bờ ao ở phía sau đình, đào tìm một thứ củ trông như củ hành lớn, vỏ sắc nâu và lá dài, đem về gầy, rồi trồng ở ba mẫu ruộng úng thủy kia, sẽ thấy kết quả được như ý.

Ứng Toàn vừa toàn hỏi cặn kẽ hơn thì bị vị thần râu dài đẩy mạnh một cái té sấp, giật mình tỉnh dậy, mới biết đó là một giấc chiêm bao...

* * *

Theo đúng lời thần dặn, Ứng Toàn đào xăn lấy một miếng đất, mang lên kinh thành Giang-Tây, tìm vào các lò bát mà giam bán. Những người chủ là xem đất thấy màu trắng tinh, cát rất mịn, thực là một thứ đất quý, nặn thử và nung lên, thấy sứ làm bằng đất này màu men rất đẹp, khác hẳn đất thường... Thế là họ lập tức tranh nhau hỏi mua đất của Ứng Toàn bằng một giá rất cao, để tải lên làm các thứ đồ sứ thượng hạng. Nhờ đó mà Ứng Toàn có một số tiền lớn, mà sau đây, tỉnh Giang Tây cũng được nổi tiếng là nơi sản xuất những thứ bát, lọ đẹp vào bậc nhất nước Tàu.

Thấy lời thần đã ứng-nghiệm, Ứng Toàn mừng rỡ hết sức, lập tức đi tìm thứ cây lạ ở bờ ao sau đình, quả nhiên lấy được hai nhánh, nhìn mãi mà vẫn không biết là thử củ gì... Mặc dầu, Ứng Toàn cũng vẫn cứ theo lời thần, mang về gây giống, rồi trồng ở thửa ruộng ứng thủy kia...

Thứ cây lạ mọc lan rất nhanh, nhưng Ứng Toàn đem lá, đem củ thử ăn, thấy không có vị ngon gì mà lại sinh

ra chứng đau bụng. Tuy vậy, Ứng-Toàn cũng vẫn tin ở lời thần dặn, chăm bón cho cây, chẳng bao lâu mà ba mẫu ruộng đã mọc đầy khắp.

Trời thu đã qua đông... Tự nhiên, những cây lạ của Ứng-Toàn bỗng trụi lá, rồi trông như khô héo. Ứng-Toàn kinh ngạc hết sức, nghĩ thầm có lẽ vì mình đã hành động việc gì trái ý với thần nhân nên bị quở phạt. Nhưng ban đêm hôm ấy, Ứng-Toàn đương nằm ngủ, chợt thấy một vị tiên nữ xinh đẹp lạ thường, tay cầm một chiếc đĩa ngọc trắng muốt, trên có đặt một chiếc chén vàng, đến bên Ứng Toàn thi lễ mà nói rằng :

- Ta chính là một vị Thủy tiên, trước đây, trong bữa yến của Lê-Sơn thánh mẫu, đã vô ý đánh đổ bình rượu nên phải đầy xuống dưới trần... Nay được nhà người săn sóc, ta sắp được trở về tiên giới, có chiếc đĩa ngọc chén vàng này đem tặng lại, gọi là đền đáp chút ơn sâu...

Ứng-Toàn tay đỡ bảo-vật mà vẫn kinh nghi, chưa biết nói thế nào thì vị Thủy tiên đã tiếp :

- Bắt đầu từ ngày đầu tháng chạp năm nay, nhà người hãy bới lấy ít nhiều củ ở trong thửa ruộng ứng thủy, đem về gọt bớt đi phân nửa, rồi ngâm xuống nước... Mỗi ngày, liên tiếp, nhà người nên gọt lấy dăm củ như vậy, sau đây sẽ dùng được việc...

Nói dứt lời, vị Thủy tiên biến mất. Ứng Toàn tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn quanh, không hề thấy chiếc đĩa ngọc, chén vàng kia đâu cả, nhưng bên mình như thấy còn thoảng mùi hương.

Theo đúng lời tiên nữ, Ứng Toàn đợi đến đầu tháng chạp, bới ít nhiều củ đem về tía gọt và ngâm vào nước sạch. Chàng sừng sốt biết bao khi thấy dần dần, những củ này đâm rễ, mọc rò, rồi phân nhánh mà ra hoa. Những ngày hôm đầu tiên, Ứng-Toàn gọt tía còn vụng về, về sau càng gọt càng thấy khéo tay và biết cách làm thế nào cho rò hoa khỏi chạm, lá được nhỏ đẹp, được dài và trắng muốt.

Một điều Ứng Toàn ngạc nhiên hơn hết là thứ hoa này hương thơm dịu, cao quý vô cùng. Mỗi một bông hoa lại giống hệt như một chiếc đĩa ngọc trắng muốt, đúng giữa có đặt một chiếc chén vàng...

* * *

Chẳng mấy ngày mà đã đến Tết Nguyên Đán, Hoàng Đế nhân chính cung vừa mới sinh hạ hoàng-nam, ban chiếu cho thần dân khắp trong nước được ăn cái Tết năm nay một cách long trọng hơn hẳn mọi năm.... Các tù nhân đều được giảm tội hoặc tha hản, thuế má khắp trong nước cũng được miễn cho khỏi đóng một năm...

Hết thấy nhân dân vì thế, đều tỏ lòng vui mừng khôn xiết. Nhân ngày đầu năm, Hoàng thành có mở hội ăn mừng đầy cử hoàng nam, nên từ quan chí dân, đều cố hết sức tìm kiếm các thứ của hiếm, vật lạ đem vào kinh dâng lễ mừng...

Ứng-Toàn lúc này đã có sẵn trong nhà hàng trăm rò hoa quý, lập tức cất người đóng xe, rờn rã chở lên kinh thành... Nhà vua thấy hoa lạ, quý, trong lòng mừng rỡ xiết bao, cho đó là một điềm lành trời ứng, lập tức cho vời Ứng Toàn vào chính điện hỏi han mọi việc... Vì sợ nhà vua quở trách anh mình là Ứng-Bá đã tham lam chiếm ruộng đất của mình, Ứng Toàn không dám tâu rõ việc phân chia gia tài, chỉ thuật lại việc thần nhân cho hoa lạ mà thôi... Nhà vua nghe lời, mặt rờn hớn hờ; lập tức sai quan coi kho đem rất nhiều vàng bạc ban thưởng cho Ứng-Toàn, lại đặc cách phong cho làm «viên ngoại».

Chẳng nói thì ai nấy cũng biết rằng lúc Ứng viên ngoại trở về làng sung sướng như thế nào rồi. Ứng-Bá lúc này đã đổi ra cách xu phụ em hết sức, cốt ý chỉ là để xin giống hoa quý kia. Nhưng nào Ứng Toàn có phải là hạng người tiểu-nhân, nghĩ đến những chuyện thù hằn ngày trước, vui vẻ cho anh tha hồ đào củ *hoa thủy tiên* (Ứng-Toàn đặt tên hoa như vậy để ghi nhớ việc trước)

đem về trồng. Nhưng lạ một điều là giống củ ấy đem đi trồng đâu cũng mọc, nhưng cuối năm, đến mùa, chỉ có lá mà chẳng có hoa.

Dân khắp vùng cũng đều xin giống hoa này và Ứng Toàn cũng sẵn lòng cho hết thấy mọi người. Có một điều lạ mà về sau, ai nấy đều nhận biết là họa hoằn mới có vài người lấy giống hoa thủy tiên được, thì toàn là những người hiếu đễ, chân chính cả.

Tin này đồn ra, nhân dân mọi nơi đều chăm lo tu sửa đức-tính, rồi mới đến xin giống hoa về trồng, và một khi có kết-quả thì hoa thủy tiên đem bán, có thể gọi là suốt đời no ấm rồi...

* * *

Lương và Huệ nghe cậu kể chuyện đến đây, nhao nhao lên hỏi :

- Thế thủy tiên của ta chơi bây giờ cũng là tự bên Tàu đưa sang á, hử cậu ?

Cậu gật đầu, bảo :

- Phải, chính ở bên Tàu chở sang. Trước đây, ta cũng đã có người tìm cách gây giống, song không có kết quả, nghĩa là cũng chỉ có lá mà chẳng có hoa...

Lương ngẫm nghĩ giây lát, rồi lại hỏi :

- Chắc người gây giống hoa thủy tiên ở bên ta cũng vì không hiểu thảo, chân chính nên không gây được, phải không cậu ?

Cậu mỉm cười, lắc đầu :

- Câu chuyện cổ tích thì nói như vậy, nhưng thời khoa học bây giờ, không ai tin thế. Xét ra chỉ là vì thủy thổ xứ ta không hợp với giống hoa thủy tiên nên giống không được đó thôi. Các con nên biết rằng ở bên Tàu, nhiều chỗ khi hậu lạnh hơn xứ ta nhiều...

Ngừng lại một lát, liếc nhìn những mảnh bát Giang-Tây vỡ và cả thủy tiên gãy mất mấy rò, cậu bảo :

- Bây giờ các con hẳn đã biết rõ anh em tranh giành nhau là rất xấu rồi chứ.

Lương và Huệ cùng cúi đầu, không dám nói gì.. Mãi mãi, Huệ mới lau nước mắt mà bảo cậu rằng :

- Thế từ sang năm mới, con nhất định không bao giờ dám cãi cò với anh Lương nữa nhé !

Lương nắm chặt lấy tay em mà bảo :

- Điều ấy đã chắc chắn rồi, em ạ. Vì ngay từ bây giờ, anh đã nhất định không bao giờ cãi cò và tranh giành với em, cái gì anh cũng nhường nhịn hết cả, như vậy thì việc gì mà em còn phải cãi cò hay tranh giành với anh nữa !

Cậu thấy hai con nói thế, ôm cả vào lòng, rồi hôn lên trán Lương và Huệ mà bảo rằng :

- Nếu được thế thì cậu mợ sung sướng hết sức ! Và Tết năm nay, dù phải chơi một củ thủy tiên chỉ có *nhị diện* hay *nhất diện* đi nữa, cậu cũng vẫn thấy cái thích như thường.